

Arrest

nr. 202 425 van 16 april 2018
in de zaken RvV X / IV en X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: 1. ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL
2. ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 24 augustus 2015 België is binnengekomen, diende op 25 augustus 2015 een asielaanvraag in. Uit een eurodac-hit blijkt dat verzoekers vingerafdrukken genomen werden op 6 augustus 2015 in Hongarije.

1.2. Op 31 mei 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 31 mei 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 25/08/2015

Overdracht CGVS: 30/03/2016

In het kader van uw asielaanvraag organiseerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 3 april 2017 een gehoor van 14u02 tot 17u55. U werd doorheen het gehoor bijgestaan door een tolk het Pashtou machtig. Uw advocaat, meester De Block was aanwezig voor de gehele duur van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben, en afkomstig te zijn van Nawur, in het district Hisarak van de provincie Nangarhar, waar u uw hele leven gewoond hebt. U bent enkele jaren naar school geweest, en hielp ook uw ouders met de landbouw.

In 1389 (april 2010 – april 2011) diende u een half jaar lang in het Afghaanse leger als sergeant, maar toen u tijdens uw verlof naar huis kwam werd u ontvoerd door de taliban. Ze lieten u na tussenkomst van een u welgezinde talibanleider genaamd Q.T. terug gaan, op voorwaarde dat u weg ging bij het leger. Nadat u dat deed, ondervond u hieromtrent geen problemen meer.

Nadien begon u een handeltje voor wisselstukken in het districtscentrum, en ook de districtschef A.K. was klant bij u. In de 11de maand van 1393 (januari – februari 2015) liet A.K. een lokale talibanleider genaamd L.M. executeren. Hierop werd u in de 1ste of 2de maand van 1394 (maart – mei 2015) door de broer van deze talibanleider aangesproken, en hij vroeg u om een bom te plaatsen in de auto van A.K. U kreeg vijf dagen bedenktijd. Hierop sprak u met uw vader, die u aanraadde om het land te verlaten. U bleef 20 dagen in uw winkel terwijl uw vader een mensensmokkelaar regelde.

U verliet Afghanistan in Saratan 1394 (juni – juli 2015), en kwam aan in België op 24 augustus 2015, waar u de volgende dag asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: een taskara, een certificaat van het Afghaanse leger, een badge van het leger, een bankkaart van het leger, een businesskaart van een winkel, een enveloppe, en een doktersbriefje.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk maakte dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde dat u Afghanistan moest ontvluchten omdat de taliban u opgedragen hadden een bom te verstoppen in de auto van A.K.. Mocht u dat gedaan hebben, vreesde u dat er een vete zou ontstaan met zijn familie, en u vreesde tevens dat de taliban achter u aan zouden komen als u het niet deed (CGVS p. 10). Momenteel vreest u dat de taliban u zouden doden omdat u vroeger de overheid diende, en omdat u naar een ongelovig land gereisd bent (CGVS p. 20). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat de taliban u inderdaad vroegen om hen te helpen een aanslag te plegen op A.K., of dat ze u omwille van uw legerdienst of uw reis naar Europa zouden willen doden.

Wat betreft uw bewering omtrent de vraag van de taliban om een bom te plaatsen, dient ten eerste op gewezen te worden dat het maar moeilijk te geloven valt dat de taliban u zouden uitkiezen om deze opdracht uit te voeren. Zo geeft u primo zelf aan dat u niet beschikt over enige kennis van explosieven allerhande, en nog nooit een autobom hebt moeten plaatsen (CGVS p. 15). En zelfs al mocht u over de nodige kennis beschikken om autobommen te plaatsen, blijkt u zich secundo ook niet in een positie te hebben bevonden die het u mogelijk maakte om dit te doen. U verklaart namelijk dat uw zaak in het districtscentrum zich enkel bezig hield met de verkoop van auto-onderdelen aan andere, nabij gelegen garages, maar zelf werkte u niet aan auto's (CGVS p. 14). Dit maakt het natuurlijk al zeer moeilijk voor u om op onopvallende wijze een bom aan te brengen aan de auto van de districtschef.

U had namelijk geen geldige reden om (lange tijd) aan dit voertuig te prutsen, u had niet de expertise om de bom op verborgen wijze in te werken in de auto, en bovendien zouden de eigenlijke mekaniekers kunnen merken dat iemand anders met de auto geknoeid had. U verklaart dan wel dat u de mekaniekers soms hielp met eenvoudige taken (CGVS p. 14), maar dat lijkt niet voldoende om u in staat te stellen ongemerkt een bom in de auto te plaatsen.

Hierop gewezen, stelt u dat het eenvoudig zou zijn om een onderdeel te vervangen door een bom terwijl u de mekaniekers bijstond (CGVS p. 15), maar meteen daarop moet u toegeven niet te weten hoe een bom te plaatsen; men zou het u later nog tonen (CGVS p. 15). Hierdoor komt uw bewering dat het eenvoudig zou zijn om een onderdeel door een bom te vervangen op losse schroeven te staan: als u niet weet hoe u een autobom moet plaatsen, kan u niet weten of u wel dan niet eenvoudigweg een onderdeel door een bom kan vervangen. Gezien uw gebrek aan expertise en toegang is het daarom maar weinig geloofwaardig dat de taliban u met deze opdracht zouden bezwaren.

Er dient er ten tweede op gewezen te worden dat niet uw eigen gedragingen, noch de door u voorgehouden acties van de taliban omtrent uw weigering om voor hen een bom te plaatsen, blijk geven van een ernstige vrees in uwer hoofde, respectievelijk een ernstige dreiging vanwege de taliban. Het is primo opvallend dat de taliban nadat u zich aan hun bereik onttrokken zou hebben, geen ernstige pogingen lijken ondernomen te hebben om u op te sporen. U verklaart dat de taliban naar uw vader kwamen en hem vroegen waar u was, waarop hij verklaarde dat u in uw winkel was, en ze hem vroegen om door te geven dat ze u zochten (CGVS p. 16). Daar bleef het evenwel bij; ze hebben niet gepoogd om u te contacteren dan wel aan te vallen in het districtscentrum (CGVS p. 17), en na enkele geïrriteerde bezoeken lieten ze ook uw familie verder geheel met rust (CGVS p. 19). Deze voorstelling van zaken geeft allermindst de indruk van een serieuze dreiging tegen uw persoon, of een inspanning vanwege de taliban om u te vinden. Het spreekt ook uw bewering tegen dat de taliban u "overal kunnen raken" (CGVS p. 20); klaarblijkelijk zat u zelfs in het districtscentrum al buiten hun bereik.

In dit kader kan secundo overigens ook nog opgemerkt worden dat het opvallend is dat u pas in België asiel aanvraagde. U geeft nochtans zelf aan dat u een groot aantal vredige landen moest doorreizen om België te bereiken, waaronder ook een aantal lidstaten van de EU (verklaring DVZ dd. 11 maart 2016, afdeling 31.; CGVS p. 21). Van iemand die op de vlucht is omdat hij voor zijn leven vreest in eigen land, kan redelijkerwijs nochtans verwacht worden dat hij zich zo snel mogelijk onder de bescherming van een andere staat zou plaatsen. Hierop gewezen, brengt u enkel aan dat u louter de instructies van de mensensmokkelaar volgde (CGVS p. 21). Het is evenwel maar moeilijk te geloven dat u zich als volwassen Afghaanse man zodanig lijdzaam zou opstellen inzake uw eigen toekomst. Dat u bewust wachtte tot u in België arriveerde om uzelf onder internationale bescherming te plaatsen, kan daarom een indicatie zijn dat uw vrees minder ernstig is dan u zelf beweert.

Tertio is ook de chronologie die u schetst eerder opmerkelijk. U zou namelijk vijf dagen bedenktijd hebben gekregen nadat men u vroeg een bom te plaatsen, maar al na enkele dagen zou men langsgesproken zijn om u aan de schaduwgouverneur voor te stellen, waarop u uw vader aansprak en twintig dagen op uw werkplaats verbleef (CGSV p. 10). Samen nam dit alles dus hooguit vijftwintig dagen in beslag. U stelde ook initieel dat u gevraagd werd om de bom te plaatsen in de eerste maand van 1394 (maart – april 2015), en dat u Afghanistan verlaten hebt in saratan of assad (de vierde en vijfde maand) (juni – augustus 2015) (CGVS p. 14). Hierop verklaart u evenwel meteen dat u niet meer wist of u de vraag kreeg in de eerste of tweede maand van 1394 (maart – mei 2015) (CGVS p. 14). Hierdoor geeft u uzelf al heel veel ruimte om uw verhaal te kaderen, maar zelfs zo kan de chronologie die u geeft nooit kloppen. In de voor u meest gunstige hypothese, dat men u op de laatste dag van de tweede maand vroeg om de bom te plaatsen, en u vertrok op de eerste dag van de vierde maand, zit daar nog de hele derde maand tussen, die een kleine week langer duurt dan vijftwintig dagen. In die mate dat u geen waarachtige chronologie geeft van de gebeurtenissen, dient daarom besloten te worden dat dit de aannemelijkheid van uw relaas ondermijnt. Mocht bovendien uitgegaan worden van de uiterste waarden van de door u geschatte tijdspanne (respectievelijk de eerste en de vijfde maand voor het vragen van het plaatsen van de bom en uw vertrek), zou dit een aanwijzing geweest zijn van een gebrek aan haast van uw kant, gezien het grote tijdsverloop tussen uw vertrek en het begin van de door u voorgehouden problemen.

U beweert tevens dat u een doelwit zou zijn voor de taliban omwille van uw vroegere medewerking met de Afghaanse overheid, en omdat u naar een ongelovig land reisde (CGVS p. 20). Hierover kan ten eerste worden opgemerkt dat u zelf nochtans aangaf dat u geen problemen meer ondervond zou hebben met de taliban omwille van uw legerdienst in de vier à vijf jaar die verstreken waren na uw

ontvoering (CGVS p. 10), waardoor het vreemd is dat u hier terug naar grijpt gedurende het gehoor voor het CGVS. U geeft trouwens nergens in uw verklaringen een indicatie dat de taliban u of uw familie zouden hebben laten weten dat ze na uw vlucht zouden teruggrijpen naar uw voormalige legerdienst om u te vervolgen, al dan niet in combinatie met uw reis naar het buitenland.

Bovendien lijkt de talibancel die u ontvoerde een andere te zijn dan deze die u wouden belasten met het plaatsen van een bom in de auto van A.K.: de groep die u ontvoerde werd geleid door Q.T. (CGVS p. 9), terwijl u later te doen had met de groep van J.A. (CGVS p. 10), wat het nog minder aannemelijk maakt dat deze uw legerdienst terug zouden oprakelen.

Wat betreft de notie van vervolging omwille van een reis naar het buitenland, brengt u ten tweede geen informatie aan waaruit blijkt dat de taliban mensen zou vervolgen louter omdat ze naar "ongelovige" landen zouden reizen, en het CGVS beschikt zelf niet over informatie die in die richting wijst. Omdat dit element ook nergens in uw relaas naar boven kwam en u er geen melding van maakt in uw interacties met de taliban, kan daarom gesteld worden dat u dit niet aannemelijk maakt.

Er zijn ten derde overigens ook nog redenen om te twijfelen of u werkelijk gediend hebt in het Afghaanse leger. Zo kon u primo niet overtuigend antwoorden op de vraag wat u motiveerde om bij het Afghaanse leger te gaan, iets wat gezien de veiligheidssituatie in Afghanistan niet vanzelfsprekend is. U stelt louter dat u geïnteresseerd was en het volk wou dienen (CGVS p. 11), en stelt over uw ontvoering gelaten dat "[deze dingen] voor iedereen [kunnen] gebeuren, ze hadden me kunnen doden" (CGVS p. 11). U was op dat moment nochtans al gehuwd en had toen al twee kinderen (verklaring DVZ dd. 11 maart 2016, afdeling 14. en 16.), wat het maar moeilijk te geloven maakt dat u zodanig stoicijs zou zijn over de gevaren van een carrière bij het leger in Afghanistan, of deze louter nastreefde uit onzelfzuchtige motieven. Uw motivering voor het vervoegen van het Afghaanse leger komt kortom maar weinig geloofwaardig over.

U kan secundo ook maar weinig informatie verschaffen omtrent de structuur en de hiërarchie van de eenheid waarin u diende, kennis die nochtans verwacht kan worden van een sergeant. Zo slaagde u er niet in uw directe overste te noemen; u verwees naar ene A.S. (CGVS p. 13), waarvan u voordien nochtans gezegd had dat hij uw opleider was (CGVS p. 11), niet uw directe overste in het veld. U kon ook geen enkele officier boven hem noemen (CGVS p. 13). U wist ook niet te zeggen in welk subonderdeel van het 203de legercorps u moest dienen; u wist enkel dat het de tweede compagnie was, en dat u uit de 1-U klas van afstudeerperiode 7 kwam (CGVS p. 13). Dit is maar erg fragmentarische kennis, en van iemand die beweert zes maanden lang gediend te hebben mag verwacht worden dat hij meer zou kunnen vertellen over dergelijke zaken.

Tertio verklaarde u dat u met uw E-6 rang een soldij ontving van 12500 Afghani (CGVS p. 12). Nochtans blijkt uit informatie toegevoegd aan het dossier dat het soldij voor iemand met die rang en een anciënniteit van minder dan zes jaar op dat moment slechts 10500 Afghani bedroeg.

Quarto is het ook opvallend dat u geen foto's kan voorleggen van uzelf in uniform of tijdens uw legerdienst. U verklaart dit door te stellen dat u uw foto's bent verloren toen de taliban uw GSM afpakten (CGVS p. 13), maar dat is een al te gemakkelijke uitleg; u had minstens uw collega's uit die tijd kunnen proberen aanschrijven in de twee jaar die u al in België doorbracht. Dat u hebt nagelaten om dit te doen, is een indicatie van het gebrek aan belang dat u hecht aan de door u voorgehouden legerdienst voor het staven van de door u voorgehouden vrees voor vervolging.

Er dient daarom besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat u werkelijk gediend hebt bij het Afghaanse leger, dat de taliban u zouden vervolgen omwille van uw reis naar België, of dat de taliban u zouden opgedragen hebben om een bom in de auto van A.K. te plaatsen. U kan daarom niet als vluchteling worden erkend op basis van een vrees voor vervolging omwille van deze zaken, en aan u kan ook niet de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a) en b) toegekend worden.

De neergelegde stukken vermogen niet bovenstaande appreciatie om te buigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Bovendien dient hier nog aan te worden toegevoegd dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten eenvoudig te verkrijgen zijn, het zij via corruptie of door ze te laten namaken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent een gezonde man van beroepsleeftijd, en u geeft aan dat u Pashtou kan lezen en schrijven, en voldoende kennis hebt van het Dari om u uit de slag te trekken (CGVS p. 8). U geeft aan dat u zelf geregeld naar Jalalabad reisde om daar wisselstukken te kopen die u doorverkocht in uw winkel (CGVS p. 6), waardoor van u verwacht kan worden dat u enige vertrouwdsheid met de stad hebt, en een lokaal sociaal/professioneel netwerk hebt. U geeft bovendien aan dat u ook een oom langs moederszijde had met een eigen slagerszaak in de stad waar u af en toe verbleef (CGVS p. 6). U zou ook nog twee tantes en een gepensioneerde oom hebben die daar woonachtig zijn (CGVS p. 7). U en uw familie kunnen in de stad daarom kortom buigen op een ruim familiaal netwerk dat u zal helpen ondersteunen, bovenop de mogelijkheid om zelf in uw levensonderhoud te voorzien.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, verwees u enerzijds naar uw problemen met de taliban. U stelde ook dat uw financiële situatie niet goed genoeg was om u in een stad te vestigen (CGVS p. 20), maar dit valt moeilijk te verenigen met uw eigen bewering als zou u tegelijkertijd 10500 dollar veil gehad hebben om naar België te reizen (verklaring DVZ dd. 11 maart 2016, afdeling 30.). Hierop gewezen, verwijst u terug naar uw problemen met de taliban (CGVS p. 20). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met rolnummer X en X van rechtswege gevoegd. Verzoeker heeft aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij afstand doet van het verzoekschrift met rolnummer X. Bijgevolg doet de Raad uitspraak op basis van het verzoekschrift met rolnummer X.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker betwist de beoordeling in de bestreden beslissing aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Hij gaat in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing:

(1) Verzoeker voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing zeer zwak is. Er werd immers geen rekening gehouden met objectieve elementen die niet worden betwist, zoals verzoekers herkomst enerzijds en zijn professionele activiteit anderzijds. Evenmin werd rekening gehouden met verzoekers kwetsbaar profiel, nu uit het door hem neergelegde doktersbriefje blijkt dat hij psychische problemen heeft. Hij licht verder toe als volgt:

“Het is echter zo dat verzoeker heeft verklaard dat de Taliban in zijn dorp en regio steeds machtiger werden en daar alom aanwezig waren en hem zagen rondlopen; het was dus makkelijk om hem te benaderen, én hij kon hen van dienst zijn omdat hij in het districtcentrum een locatie had van waaruit hij minstens onopgemerkt dichtbij A. K. kon geraken en de opdracht kon uitvoeren; het is dus ook zeker zo dat er ernstige redenen zijn om wel aannemelijk te vinden dat hij werd aangesproken, en/of logischerwijze kon aangesproken worden;

Verzoeker heeft uitgelegd dat de Taliban hem konden aanspreken wanneer ze dat wilden en hem info konden en zouden geven mbt tot de praktische uitvoering, wanneer het moment zou gekomen zijn; ook al kende verzoeker dus op zich niet veel van explosieven, het is zeker zo dat hij wel mogelijkheid had om in de wagen van A. K. te geraken, terwijl men zich wel kan inbeelden dat de Taliban niet zoveel kandidaten konden werven voor die specifieke opdracht; de bestreden beslissing kijkt alleen maar naar de ideale omstandigheden maar niet naar de reële mogelijkheden van de Taliban en hun werkwijzes-die manifest niet steeds met hoog gekwalificeerden opereren...

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook verre van overtuigend.”

(2) Betreffende de motivering over verzoekers gedrag, meent verzoeker dat deze aannemelijk zijn en erop wijzen dat hij zich in veiligheid wou brengen, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert. De taliban had zijn vader herhaaldelijk aangesproken, maar zij konden verzoeker niet bereiken omdat hij verbleef in het districtcentrum dat onder controle stond van de overheid. Verzoeker bleef een hele dag in zijn winkel en sliep in een tankstation, hetgeen kan beschouwd worden als een redelijke voorzorg genomen door verzoeker. Hij merkt op dat zijn verklaringen van bij aanvang van de asielpprocedure coherent, plausibel en gedetailleerd zijn, zodat de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten geloofwaardig zijn. Hij wijst er tevens op dat hij psychische problemen heeft, die ondersteund worden door een medisch attest, zodat het mogelijk is dat hij *“niet (meer) alles op een rijtje kan zetten”*.

De motivering dat van verzoeker verwacht kan worden dat hij zich zo snel mogelijk onder de bescherming van een andere Staat plaatst, is volgens verzoeker *“totaal aberrant”*. De meeste asielsezoekers reizen immers door naar een Staat die asielaanvragen ernstig onderzoekt en asielsezoekers correct behandelt. Hij merkt tevens op dat hij handelde op advies van de mensensmokkelaar.

Met betrekking tot de inconsistenties in de chronologie van verzoekers verklaringen, geeft verzoeker aan dat hij dit op het moment van de vervolgingsfeiten niet heeft opgeschreven en niet werkt met een agenda, alsook dat hij reeds twee jaar vertrokken is uit Afghanistan.

(3) Betreffende zijn vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn legerdienst, merkt verzoeker op dat deze vervolging, in samenhang met de vervolgingsfeiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit Afghanistan, opnieuw kan plaatsvinden bij terugkeer. Niets sluit uit dat de taliban of andere groeperingen hem niet opnieuw zouden kunnen viseren voor zijn legerdienst.

Verzoeker benadrukt ook dat hij vervolgd zou kunnen worden door gewapende groeperingen omdat hij afreisde naar een *“ongelovig land”*.

(4) Met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn legerdienst, merkt verzoeker op dat de motivering hieromtrent weerom getuigt van *“het nodig cynisme, nu zij het niet aannemelijk vindt dat een gehuwde man ervoor kiest om zijn land te willen dienen, -in een periode “dat zij dachten de Taliban te kunnen verslaan” én in ruil voor een vast loon uiteraard”*. Hij wijst er zich veel mannen bevinden in het Afghaanse leger, die op de hoogte zijn van de gevaren van hun job maar er wel voor kiezen om deze uit te voeren. Verzoekers motivatie om bij het leger te gaan was ook *“niet blind”*, daar hij na zes maanden, toen hij ontvoerd werd door de taliban, ernstig getraumatiseerd raakte en zijn legerdienst stopzette.

Verzoeker wijst erop dat hij slechts 6 maanden in het leger zat en dit zeven jaar geleden, zodat men zich kan afvragen wat hij zich nog van deze periode dient te herinneren. Verzoeker kon wel elementaire kennis hierover opsommen, terwijl zijn verklaringen duidelijk en coherent zijn.

Verzoeker wijst er tevens op dat hij belangrijke documenten heeft neergelegd ter staving van zijn aanvraag en hekelt dat hieraan geen bewijswaarde wordt toegekend.

(5) Verzoeker wijst er nogmaals op dat geen rekening gehouden werd met zijn herkomst, vervolging door de taliban en zijn profiel, waardoor hij geen intern vestigingsalternatief in Jalalabad kan hebben.

3.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker een medisch attest van arts J.C. Deville (stuk 3). De Raad merkt op dat dit stuk reeds werd neergelegd op 3 april 2017 en zich bevindt in het administratief dossier (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 14, nr. 7).

3.1.3. In een aanvullende nota van 15 maart 2018 voegt de commissaris-generaal de volgende documenten toe:

- de COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad" van Cedoca van 20 februari 2018;
- het "Country of Origin information report: Afghanistan security situation" van EASO van december 2017.

3.1.4. In een aanvullende nota van 22 maart 2018 voegt verzoeker de volgende documenten:

- een verklaring van de legerleiding over de werkzaamheden van verzoeker bij het leger (stuk 1);
- een verklaring van het districtshoofd over verzoekers zaak in het districtscentrum en de daaraan verbonden problemen met de taliban (stuk 2);
- een psychologisch attest (stuk 3);
- een enveloppe (stuk 4).

3.1.5. Ter zitting legt verzoeker de originele versie neer van zijn aanvullende nota van 22 maart 2018.

3.2. De Raad onderzoekt verzoekers verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

3.3. Verzoeker slaagt er niet in om zijn relaas aannemelijk te maken. Hij weerlegt de motivering in de bestreden beslissing geenszins door in zijn verzoekschrift te volharden dat zijn verklaringen tijdens de procedure coherent, gedetailleerd en plausibel waren, waarbij hij zich in wezen beperkt tot het louter herhalen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Verzoeker voert aan dat het wel aannemelijk is dat de taliban hem zou vragen om een bom in de auto van het districtshoofd te plaatsen, omdat het gemakkelijk was om hem te benaderen, hij gemakkelijk toegang kon verkrijgen tot deze auto en dat hij niets van explosieven diende te kennen. Hij beperkt zich echter tot een loutere herhaling van zijn verklaringen, doch gaat hiermee voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker ongemerkt en zonder expertise een bom in de auto zou kunnen plaatsen: *"Zo geeft u primo zelf aan dat u niet beschikt over enige kennis van explosieven allerhande, en nog nooit een autobom hebt moeten plaatsen (CGVS p. 15). En zelfs al mocht u over de nodige kennis beschikken om autobommen te plaatsen, blijkt u zich secundo ook niet in een positie te hebben bevonden die het u mogelijk maakte om dit te doen. U verklaart namelijk dat uw zaak in het districtscentrum zich enkel bezig hield met de verkoop van auto-onderdelen aan andere, nabij gelegen garages, maar zelf werkte u niet aan auto's (CGVs p. 14). Dit maakt het natuurlijk al zeer moeilijk voor u om op onopvallende wijze een bom aan te brengen aan de auto van de districtchef. U had namelijk geen geldige reden om (lange tijd) aan dit voertuig te prutsen, u had niet de expertise om de bom op verborgen wijze in te werken in de auto, en bovendien zouden de eigenlijke mekaniekers kunnen merken dat iemand anders met de auto geknoeid had."*

U verklaart dan wel dat u de mekaniekers soms hielp met eenvoudige taken (CGVS p. 14), maar dat lijkt niet voldoende om u in staat te stellen ongemerkt een bom in de auto te plaatsen. Hierop gewezen, stelt u dat het eenvoudig zou zijn om een onderdeel te vervangen door een bom terwijl u de mekaniekers bijstond (CGVS p. 15), maar meteen daarop moet u toegeven niet te weten hoe een bom te plaatsen; men zou het u later nog tonen (CGVS p. 15).

Hierdoor komt uw bewering dat het eenvoudig zou zijn om een onderdeel door een bom te vervangen op losse schroeven te staan: als u niet weet hoe u een autobom moet plaatsen, kan u niet weten of u wel dan niet eenvoudigweg een onderdeel door een bom kan vervangen. Gezien uw gebrek aan expertise en toegang is het daarom maar weinig geloofwaardig dat de taliban u met deze opdracht zouden bezwaren."

Waar verzoeker bovendien opmerkt dat "de Taliban niet zoveel kandidaten konden werven voor die specifieke opdracht", wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat hij onderdelen verkocht aan mekaniekers die op hun beurt de auto's dienden te repareren (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 14). Er kan dus redelijkerwijze worden verwacht dat de taliban zich eerder tot deze mekaniekers zou wenden met de opdracht om een bom in de auto van het districtshoofd te plaatsen. Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk dat de taliban verzoeker de opdracht zou geven om een bom in de auto van het districtshoofd te plaatsen.

Verzoeker herhaalt bovendien zijn verklaringen dat de taliban verzoekers vader herhaaldelijk heeft aangesproken doch dat hij zich in het districtscentrum schuilhield omdat dat onder controle van de overheid stond. Hij gaat hiermee echter voorbij aan de concrete vaststelling in de bestreden beslissing dat het gedrag van de taliban zoals door verzoeker beschreven, geen blijk geeft van een ernstige dreiging door de taliban of een gegronde vrees in zijn hoofde: "Er dient er ten tweede op gewezen te worden dat niet uw eigen gedragingen, noch de door u voorgehouden acties van de taliban omtrent uw weigering om voor hen een bom te plaatsen, blijk geven van een ernstige vrees in uwer hoofde, respectievelijk een ernstige dreiging vanwege de taliban. Het is primo opvallend dat de taliban nadat u zich aan hun bereik onttrokken zou hebben, geen ernstige pogingen lijken ondernomen te hebben om u op te sporen. U verklaart dat de taliban naar uw vader kwamen en hem vroegen waar u was, waarop hij verklaarde dat u in uw winkel was, en ze hem vroegen om door te geven dat ze u zochten (CGVS p. 16). Daar bleef het evenwel bij; ze hebben niet gepoogd om u te contacteren dan wel aan te vallen in het districtscentrum (CGVS p. 17), en na enkele geïrriteerde bezoeken lieten ze ook uw familie verder geheel met rust (CGVS p. 19). Deze voorstelling van zaken geeft allermindst de indruk van een serieuze dreiging tegen uw persoon, of een inspanning vanwege de taliban om u te vinden. Het spreekt ook uw bewering tegen dat de taliban u "overal kunnen raken" (CGVS p. 20); klaarblijkelijk zat u zelfs in het districtscentrum al buiten hun bereik."

Verzoeker voert aan dat de situatie waarbij hij ondergedoken leefde in het districtscentrum "niet leefbaar is op lange termijn", doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers verklaring dat de taliban hem overal kan raken (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 20) klemmt met zijn verklaring dat zij hem niet konden bereiken in het districtscentrum omdat dit onder controle van de overheid stond (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 10).

De ernst van verzoekers vrees voor vervolging wordt bovendien gerelativeerd door de vaststelling dat verzoeker pas in België een verzoek om internationale bescherming indiende, hoewel hij eerst door verschillende andere landen reisde (DVZ-verklaring, stuk 10, p. 11-12). Van een persoon die om internationale bescherming verzoekt mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij zijn verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk indient. Het feit dat verzoeker de kans had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in een ander land, maar dit heeft nagelaten, vormt dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen als dusdanig de ernst van zijn vrees voor vervolging relativeert. Verzoekers verweer dat de meeste verzoekers doorreizen tot ze een land bereiken waar hun verzoek ernstig wordt genomen kan hieraan geen afbreuk doen, temeer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij weloverwogen en voorbereid is vertrokken uit Afghanistan, dagen en dagen te voet en met de auto onderweg is geweest, en via Iran en Turkije en vele lidstaten van de Europese Unie heeft gereisd. Verzoeker herhaalt bovendien dat hij handelde naar de raad van de smokkelaar, doch gaat voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat dit gegeven onvoldoende verschoning biedt voor zijn nalatigheid.

Verzoeker weerlegt bovendien de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de chronologie van de vervolgingsfeiten niet door louter aan te voeren dat hij dit niet heeft opgeschreven en al twee jaar vertrokken was uit Afghanistan.

De Raad merkt op dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een volledige en correcte manier aanbrengt, en dat hij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

“Tertio is ook de chronologie die u schetst eerder opmerkelijk. U zou namelijk vijf dagen bedenktijd hebben gekregen nadat men u vroeg een bom te plaatsen, maar al na enkele dagen zou men langsgesproken zijn om u aan de schaduwgouverneur voor te stellen, waarop u uw vader aansprak en twintig dagen op uw werkplaats verbleef (CGSV p. 10).

Samen nam dit alles dus hooguit vijftientwintig dagen in beslag. U stelde ook initieel dat u gevraagd werd om de bom te plaatsen in de eerste maand van 1394 (maart – april 2015), en dat u Afghanistan verlaten hebt in saratan of assad (de vierde en vijfde maand) (juni – augustus 2015) (CGVS p. 14). Hierop verklaart u evenwel meteen dat u niet meer wist of u de vraag kreeg in de eerste of tweede maand van 1394 (maart – mei 2015) (CGVS p. 14). Hierdoor geeft u uzelf al heel veel ruimte om uw verhaal te kaderen, maar zelfs zo kan de chronologie die u geeft nooit kloppen. In de voor u meest gunstige hypothese, dat men u op de laatste dag van de tweede maand vroeg om de bom te plaatsen, en u vertrok op de eerste dag van de vierde maand, zit daar nog de hele derde maand tussen, die een kleine week langer duurt dan vijftientwintig dagen. In die mate dat u geen waarachtige chronologie geeft van de gebeurtenissen, dient daarom besloten te worden dat dit de aannemelijkheid van uw relaas ondermijnt. Mocht bovendien uitgegaan worden van de uiterste waarden van de door u geschatte tijdsperiode (respectievelijk de eerste en de vijfde maand voor het vragen van het plaatsen van de bom en uw vertrek), zou dit een aanwijzing geweest zijn van een gebrek aan haast van uw kant, gezien het grote tijdsverloop tussen uw vertrek en het begin van de door u voorgehouden problemen.”

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift tevens zijn vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn legerdienst. De Raad stelt echter vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers legerdienst of aan de hieruit voortvloeiende vervolging door de taliban. Met het louter volharden dat zijn verklaringen hierover gedetailleerd en coherent zijn en dat hij over een voldoende elementaire kennis bezit over zijn werkzaamheden bij het leger, stelt verzoeker de motivering van de bestreden beslissing immers niet in een ander daglicht.

Vooreerst werd in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoekers verklaringen over zijn motivatie om zich bij het leger te voegen, vaag en ondoorleefd overkomen. Verzoeker verklaarde louter dat *“ik was geïnteresseerd om in het leger te dienen en om zo de overheid te ondersteunen en het volk te dienen”* en verklaarde over zijn ontvoering dat *“het is mogelijk voor iedereen dat deze dingen gebeuren, ze hadden me kunnen doden”*. Gelet op de context in Afghanistan, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker dergelijke ondoorleefde verklaringen zou afleggen over zijn motivatie om toe te treden tot het Afghaanse leger. Dat verzoeker na zes maanden zijn werkzaamheden bij het leger al stopzette, kan hieraan geen afbreuk doen. Ook het loutere feit dat *“anno 2017 zitten er nog steeds heel wat gehuwde mannen in het Afghaanse leger, die zich wel degelijk rekenschap geven van de gevaren van hun job, maar hier toch voor kiezen...”* kan geen afbreuk doen aan verzoekers vage, ondoorleefde verklaringen hieromtrent.

Verzoeker kan zijn lacunaire kennis over zijn legerdienst niet verschonen in zoverre hij aanvoert dat hij zich dit niet herinnert omdat het een korte periode betrof zeven jaar geleden. De Raad merkt immers op dat verzoeker inconsistente, lacunaire, incorrecte en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over (i) zijn oversten bij het leger, (ii) in welk subonderdeel van zijn legerkorps hij moest dienen en (iii) het salaris dat hij ontving. Dergelijke elementen betreffen kernelementen van verzoekers werkzaamheden bij het leger, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker zich deze elementen kan herinneren. De bestreden beslissing motiveerde dan ook terecht dat:

“U kan secundo ook maar weinig informatie verschaffen omtrent de structuur en de hiërarchie van de eenheid waarin u diende, kennis die nochtans verwacht kan worden van een sergeant. Zo slaagde u er niet in uw directe overste te noemen; u verwees naar ene A.S. (CGVS p. 13), waarvan u voordien nochtans gezegd had dat hij uw opleider was (CGVS p. 11), niet uw directe overste in het veld. U kon ook geen enkele officier boven hem noemen (CGVS p. 13). U wist ook niet te zeggen in welk subonderdeel van het 203de legercorps u moest dienen; u wist enkel dat het de tweede compagnie was, en dat u uit de 1-U klas van afstudeerperiode 7 kwam (CGVS p. 13). Dit is maar erg fragmentarische kennis, en van iemand die beweert zes maanden lang gediend te hebben mag verwacht worden dat hij meer zou kunnen vertellen over dergelijke zaken.

Tertio verklaarde u dat u met uw E-6 rang een soldij ontving van 12500 Afghani (CGVS p. 12). Nochtans blijkt uit informatie toegevoegd aan het dossier dat het soldij voor iemand met die rang en een anciënniteit van minder dan zes jaar op dat moment slechts 10500 Afghani bedroeg.”

De bestreden beslissing merkte bovendien terecht op dat: *“Quarto is het ook opvallend dat u geen foto's kan voorleggen van uzelf in uniform of tijdens uw legerdienst. U verklaart dit door te stellen dat u uw foto's bent verloren toen de taliban uw GSM afpakten (CGVS p. 13), maar dat is een al te gemakkelijke uitleg; u had minstens uw collega's uit die tijd kunnen proberen aanschrijven in de twee jaar die u al in België doorbracht. Dat u hebt nagelaten om dit te doen, is een indicatie van het gebrek aan belang dat u hecht aan de door u voorgehouden legerdienst voor het staven van de door u voorgehouden vrees voor vervolging.”*

De Raad merkt op dat verzoeker thans in onderhavig beroep nog steeds nalaat om dergelijke foto's neer te leggen, hoewel verzoeker in zijn aanvullende nota wel andere stukken kan neerleggen omtrent zijn legerdienst.

Wat de door verzoeker bijgebrachte stukken in verband met zijn legerdienst betreft, merkt de Raad op dat zij de geloofwaardigheid van zijn legerdienst niet vermogen te herstellen. Een document, om bewijswaarde te hebben, dient immers coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval. De Raad verwijst bovendien naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 15, nr. 5), met name de *“COI Focus: Afghanistan. Corruptie en valse documenten”* van Cedoca van 27 juni 2013, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

De bestreden beslissing motiveerde bovendien terecht dat verzoekers vermeende ontvoering door de taliban niet kan leiden tot een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde:

“U beweert tevens dat u een doelwit zou zijn voor de taliban omwille van uw vroegere medewerking met de Afghaanse overheid, en omdat u naar een ongelovig land reisde (CGVS p. 20). Hierover kan ten eerste worden opgemerkt dat u zelf nochtans aangaf dat u geen problemen meer ondervonden zou hebben met de taliban omwille van uw legerdienst in de vier à vijf jaar die verstreken waren na uw ontvoering (CGVS p. 10), waardoor het vreemd is dat u hier terug naar grijpt gedurende het gehoor voor het CGVS. U geeft trouwens nergens in uw verklaringen een indicatie dat de taliban u of uw familie zouden hebben laten weten dat ze na uw vlucht zouden teruggrijpen naar uw voormalige legerdienst om u te vervolgen, al dan niet in combinatie met uw reis naar het buitenland. Bovendien lijkt de talibancel die u ontvoerde een andere te zijn dan deze die u wouden belasten met het plaatsen van een bom in de auto van A.K.: de groep die u ontvoerde werd geleid door Q.T. (CGVS p. 9), terwijl u later te doen had met de groep van J.A. (CGVS p. 10), wat het nog minder aannemelijk maakt dat deze uw legerdienst terug zouden oprakelen.”

Verzoeker herhaalt tevens zijn vrees voor vervolging omdat hij naar een 'ongelovig land' is afgereisd, doch hij weerlegt de vaststellingen in de bestreden beslissing hierover niet: *“Wat betreft de notie van vervolging omwille van een reis naar het buitenland, brengt u ten tweede geen informatie aan waaruit blijkt dat de taliban mensen zou vervolgen louter omdat ze naar “ongelovige” landen zouden reizen, en het CGVS beschikt zelf niet over informatie die in die richting wijst. Omdat dit element ook nergens in uw relaas naar boven kwam en u er geen melding van maakt in uw interacties met de taliban, kan daarom gesteld worden dat u dit niet aannemelijk maakt.”*

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar zijn professionele activiteiten, merkt de Raad op dat zijn profiel als handelaar van auto-onderdelen niet volstaat om aan te tonen dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Gelet op het bovenstaande is dit niet het geval.

Wat de overige door verzoeker neergelegde documenten betreft die zich in het administratief dossier bevinden, merkt de Raad op dat gelet op de ondersteunende werking van dergelijke documenten en de relatieve bewijswaarde die wordt toegekend aan documenten uit Afghanistan, deze elementen de geloofwaardigheid van zijn relaas niet vermogen te herstellen. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekers identiteit, herkomst en zijn werkzaamheden als handelaar van auto-onderdelen *in se* niet wordt betwist.

Verzoeker legt verder twee psychologische attesten neer en voert in zijn verzoekschrift aan dat hij omwille van zijn mentale gemoedstoestand *“niet (meer) alles op een rijtje kan zetten”*. Het door verzoeker neergelegde attest opgesteld door arts J.C. Deville is zeer summier en vermeldt dat verzoeker psychologische problemen heeft.

Het psychologische attest opgesteld op 12 februari 2018 vermeldt eveneens dat verzoeker psychologische problemen heeft omwille van zijn vertrek uit Afghanistan en lijdt aan angstaanvallen, slapeloosheid, zenuwachtigheid, chronische vermoeidheid, en een gebrek aan concentratie. De Raad merkt bovendien op dat dit attest werd opgesteld door een bemiddelaar in familiale systeemtherapie en niet door een arts of psychiater.

Uit deze attesten kan dan ook niet blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn om gedurende de procedure een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. De Raad merkt dienaangaande op dat verzoeker bij het neerleggen van het attest van arts J.C. Deville gevraagd werd of hij in staat was om verhoord te worden, waarop verzoeker antwoordde: *“Ja dat kan, ik wacht lang”* (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 2).

Verder merkt de Raad nog op dat dergelijke psychologisch attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn psychische problemen opliep. Aldus kunnen zij de geloofwaardigheid van verzoekers relaas niet herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 15, nr. 1-5) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad.

Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Nergens wordt evenwel geopperd dat verzoeker via de luchthaven van Jalalabad zou moeten reizen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (Landeninformatie, stuk 15, nr. 1-5) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats.

Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“U bent een gezonde man van beroepsleeftijd, en u geeft aan dat u Pashtou kan lezen en schrijven, en voldoende kennis hebt van het Dari om u uit de slag te trekken (CGVS p. 8). U geeft aan dat u zelf geregeld naar Jalalabad reisde om daar wisselstukken te kopen die u doorverkocht in uw winkel (CGVS p. 6), waardoor van u verwacht kan worden dat u enige vertrouwdschap met de stad hebt, en een lokaal sociaal/professioneel netwerk hebt. U geeft bovendien aan dat u ook een oom langs moederszijde had met een eigen slagerszaak in de stad waar u af en toe verbleef (CGVS p. 6). U zou ook nog twee tantes en een gepensioneerde oom hebben die daar woonachtig zijn (CGVS p. 7). U en uw familie kunnen in de stad daarom kortom buigen op een ruim familiaal netwerk dat u zal helpen ondersteunen, bovenop de mogelijkheid om zelf in uw levensonderhoud te voorzien.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, verwees u enerzijds naar uw problemen met de taliban. U stelde ook dat uw financiële situatie niet goed genoeg was om u in een stad te vestigen (CGVS p. 20), maar dit valt moeilijk te verenigen met uw eigen bewering als zou u tegelijkertijd 10500 dollar veil gehad hebben om naar België te reizen (verklaring DVZ dd. 11 maart 2016, afdeling 30.). Hierop gewezen, verwijst u terug naar uw problemen met de taliban (CGVS p. 20). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.”

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift andermaal naar zijn profiel en de vermeende vervolgingsfeiten, doch gaat eraan voorbij dat de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten als ongeloofwaardig worden beschouwd, alsook dat uit zijn profiel als autohandelaar niet kan blijken dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP